

qu'Isaïe donne de la même ville qui est décrite par saint Jean est l'interprète d'Ezéchiël, comme il est Ezéchiël. Le même objet occupe ces trois prophètes; l'interprète d'Isaïe.

CORNELII A LAPIDE

Epinicion

DEI OPTIMI MAXIMI

CURRU CHERUBICO IMPIOS DEBELLANTIS, DE HISQUE TRIUMPHANTIS, EX ORACULIS EZECHIELIS.

Cap. 1. — Aperti sunt cœli, et vidi visiones Dei. Et vidi, et ecce ventus turbinis veniebat ab Aquilone; et nubes magna, et ignis involvens, et splendor in circuitu ejus: et de medio ejus quasi species electri, id est, de medio ignis.

Et in medio ejus similitudo quatuor animalium: et hic aspectus eorum, similitudo hominis in eis. Quatuor facies uni, et quatuor pennæ uni.

Cap. 2. — Et vidi, et ecce manus missa ad me, in quâ erat involutus liber: et expandit illum coram me, qui erat scriptus intus et foris: et scripte erant in eo lamentationes, et carmen, et vœ.

Cap. 3. — Et comedi illud, et factum est in ore meo sicut mel dulce.

Ecce dedi faciem tuam valentiorum faciebis eorum, et frontem tuam duriorum frontibus eorum.

Ut adamantem, et ut silicem dedi faciem tuam, ne timeas eos, neque metuas à facie eorum: quia domus exasperans est.

Cap. 4. — Pone sartagine ferream in murum ferreum inter te, et inter civitatem. Et dormies super latus sinistrum trecentis nonaginta diebus pro iniquitatibus domus Israël.

Deinde dormies super latus dextrum quadraginta diebus pro iniquitatibus domus Juda.

Et aquam in mensurâ bilibis sextam partem hin.

Panem subcinericium comedes, et stercore hominis operies illum.

Et dixi: A, a, a, Domine Deus, ecce anima mea non est polluta; et morticinum, et lacetratum à bestiis non comedi ab infantia meâ usque nunc, et non est ingressa in os meum omnis caro immunda.

Et dixit ad me: Ecce dedi tibi finum hominum pro stercorebus humanis, et facies panem tuum in eo.

Cap. 5. — Radet caput et barbam, ac pilos divides, tertiam partem igni combures, tertiam concides gladio, tertiam disperges in ventum.

Vivo ego, dicit Dominus, quia violasti sanctum meum, tertia pars tui peste morietur, tertia gladio cadet, tertiam in omnem ventum dispergam.

Et eris opprobrium et blasphemia, exemplum et stupor in Gentibus.

Cap. 6. — Montes Israël, audite verbum Domini:

ecce ego inducam super vos gladium, et disperdam excelsa vestra.

Et dabo cadavera filiorum Israël ante faciem simulacrorum vestrorum: et dispergam ossa vestra circum aras vestras.

Hæc dicit Dominus Deus: Percute manum tuam, et alide pedem tuum, et dic: Heu, ad omnes abominationes malorum domus Israël; quia gladio, fame et peste ruituri sunt.

Cap. 7. — Hæc dicit Dominus: Finis venit, venit finis super quatuor plagas terre.

Ornamentum monilium suorum in superbiam posuerunt, et imagines simulacrorum fecerunt ex eo.

Cap. 8. — Propterea dabo illud in manus alienorum ad diripiendum, et impiis terræ in predam, et contaminabunt illud.

Emissa manus, et spiritus elevavit me inter cœlum et terram, et adduxit me in Jerusalem.

Et vidi ab Aquilone portæ altaris idolum zeli in ipso introitu.

Et dixit: Videbis abominationes majores.

Cap. 9. — Dixit Dominus scriptori vestito lineis: Transi per mediam civitatem in medio Jerusalem: et signa thau super frontes virorum gementium, et dolentium super cunctis abominationibus quæ fiunt in medio ejus.

Deinde dixit sex viris, quorum quisque habebat vas interfectionis in manu: Transite per civitatem sequentes eum, et percute: non parcat oculus vester, neque misereamini.

Cap. 10. — Vidi Cherubim, et super ea firmamentum, et solum ex sapphiro.

Et extendi Cherub manum de medio Cherubim, ad ignem qui erat inter Cherubim: et sumpsit, et dedit in manus ejus, qui indutus erat lineis: qui accipiens egressus est.

Cap. 11. — Cogitant filii Israël, dicentes: Nonne dudum edificata sunt domus? hæc est lebes, non autem carnes.

Propterea hæc dicit Dominus Deus: Interfecti vestri, quos posuistis in medio ejus, hi sunt carnes, et hæc est lebes: et educam vos de medio ejus.

Cap. 12. — Tu ergo, filii hominis, fac tibi vasa trans-

migrationis, et transmigrabis per diem eorum eis: transmigrabis autem de loco tuo ad locum alterum in conspectu eorum, si forte aspiciant: quia domus exasperans est.

Cap. 15. — Hæc dicit Dominus Deus: Væ prophætis insipientibus, qui sequuntur spiritum suum, et nihil vident.

Quasi vulpes in desertis, propheta tui, Israël, erant. Non ascendistis ex adverso, neque opposuistis murum pro domo Israël, ut staretis in prælio in die Domini.

Ecce ego ad pulvillos vestros, quibus vos capitis animas volantes: et dirumpam eos de brachiis vestris: et dimittam animas, quas vos capitis, animas ad volandum.

Et dirumpam cervicalia vestra, et liberabo populum meum de manu vestrà, neque erunt ultra in manibus vestris ad prædandum: et scietis quia ego Dominus.

Cap. 14. — Si fuerint tres viri isti in medio ejus, Noe, Daniel et Job: ipsi justitia suâ liberabunt animas suas, sed nec filios, nec filias liberabunt; sed ipsi soli liberabuntur, terra autem desolabitur.

Cap. 15. — Filii hominis, quid fiet de ligno vitis ex omnibus lignis nemorum, quæ sunt inter ligna silvarum?

Ecce igni datum est in escam: utramque partem ejus consumpsit ignis, et medietas ejus reducta est in favillam: numquid utile erit ad opus?

Cap. 16. — Projecta es super faciem terræ in abiectione animæ tuæ, in die quâ nata es.

Et vesti te discoloribus, et calcæavi te fanthino: et cinxi te bysso, et indui te subtilibus.

Et ornavi te ornamento, et dedi armillas in manibus tuis, et torquem circa collum tuum.

Propterea, meretrix, audi verbum Domini.

Et judicabo te judiciis adulterarum, et effundentium sanguinem: et dabo te in sanguinem furoris et zeli.

Et dabo te in manus eorum, et destruent lupanarium tuum: et demolientur prostibulum tuum: et denudabunt te vestimentis tuis, et auferent vasa decoris tui: et derelinquent te nudam, plenamque ignominia.

Et adduceat super te multitudinem, et lapidabunt te lapidibus, et trucidabunt te gladiis suis.

Et comburent domos tuas igni.

Cap. 17. — Hæc dicit Dominus Deus: Aquila grandis magnarum alarum, longo membrorum ducta, plena plumis et varietate, venit ad Libanum, et tulit medullam cedri.

Summitatem frondium ejus avulsit: et transportavit eam in terram Chanaan, in urbe negotiatorum posuit illam.

Cap. 18. — Quid est quod inter vos parabolam veritatis in proverbium istud in terrâ Israël, dicentes: Patres comederunt uvam acerbam, et dentes filiorum obtusescunt?

Vivo ego, dicit Dominus Deus, si erit ultra vobis parabola hæc in proverbium in Israël.

Anima, quæ peccaverit, ipsa morietur: filius non portabit iniquitatem patris, et pater non portabit iniquitatem filii: justitia justis super eum erit, et impietas impiorum erit super eum.

Si autem impius egerit penitentiam ab omnibus peccatis suis quæ operatus est, et custodierit omnia præcepta mea, et fecerit judicium, et justitiam: vita vivet, et non morietur.

Omnium iniquitatum ejus, quas operatus est, non recordabor: in justitia suâ, quam operatus est, vivet.

Si autem avertit se justus à justitia suâ, et fecerit iniquitatem secundum omnes abominationes, quas operari solet impius, numquid vivet? omnes justitiae ejus, quas fecerat, non recordabuntur: in pravariatione, quâ pravariatus est, morietur.

Cap. 19. — Leæna tulit unum de leuculis suis, leonem constituit eum: didicit prædam capere, et homines devorare.

Didicit viduas facere, hinc gentes miserum eum in caveam, in catenis adduxerunt eum ad regem Babylonum.

Et factæ sunt ei virgæ solidæ in sceptrâ dominantium.

Et evulsa est in irâ, ignis fructum ejus comedit: plactus est, et erit in plactum.

Cap. 20. — Vivo ego, dicit Dominus Deus, quoniam in manu furii, et in brachio extento, et in furore effuso regnabo super vos.

Et dixi: A, a, a, Domine Deus: ipsi dicunt de me: Numquid non per parabolas loquitur iste?

Cap. 21. — Et dices terræ Israël: Hæc dicit Dominus Deus: Ecce ego ad te, et ejectionem gladium meum de vagina suâ, et occidam in te justum et impium.

Ut cadat victimas, exacutus est: ut splendeat, limatus est: qui movet sceptrum filii mei, succidisti omne lignum.

Exacutare, vade ad dexteram, sive ad sinistram, quocumque facies tuæ est appetitus.

Stetit enim rex Babylonis in bivio, in capite duarum viarum, divinationem querens, commiscens sagittas: interrogavit idola, extra consulit.

Ad dexteram ejus facta est divinitus super Jerusalem, ut ponat arcietes, ut aperiat os in corde, ut elevet vocem in ululatu, ut ponat arcietes contra portas, ut comportet aggerem, ut adificet munitiones.

Tu autem, profane, impie dux Israël, cujus venit dies in tempore iniquitatis præfinita.

Hæc dicit Dominus Deus: Aufer ciliarum, tolle coronam: nonne hæc est, quæ humilem sublevavit, et sublimem humiliavit?

Iniquitatem, iniquitatem, iniquitatem ponam eam: et hoc non factum est, donec veniret cuius est iudicium, et tradam ei.

Et tu, filii hominis, propheta, et dic: Hæc dicit Dominus Deus ad filios Ammon, et ad opprobrium eorum: et dices: Mucro, mucro, evagina te ad occidendum, lima te ut interficias, et fulgeas.

Cap. 22. — Et tu, fili hominis, nonne judicas, nonne judicas civitatem sanguinum?

Sanctuaria mea sprevisi, et sabbata mea polluisti. Et quæsi de eis virum, qui interponeret sepe, et staret oppositus contra me pro terrâ, ne dissiparem eam: et non inveni.

Cap. 25. — Fili hominis, duæ mulieres filia matris unius fuerunt.

Et fornicatae sunt in Ægypto, in adolescentiâ suâ fornicatae.

Nomina earum Oolla major, et Ooliba soror ejus minor: earum nomina Samaria Oolla, et Jerusalem Ooliba.

Fornicata est Oolla, et insanivit in amatores suos, in Assyrios propinquant, vestitos hyacintho, juvenes cupidinis, ascensores eorum.

Propterea tradidi eam in manus amatorum suorum, in manus filiorum Assur, super quorum insanivit libidine.

Quod cum vidisset soror ejus Ooliba, plusquam illa insanivit libidine: et fornicationem suam super fornicationem sororis suæ ad filios Assyriorum præbit impudenter, ducibus ad se venientibus indutus veste variâ, equitibus qui vectabantur equis, et adolescentibus formâ cunctis egregiâ.

Cap. 24. — Hæc dicit Dominus Deus: Pone ollam, et mitte in eam aquam.

Congere frusta ejus in eam, omnem partem bonam, femur et armum, electa et ossibus plena.

Pinguissimum pecus assume, compone quoque strues ossium sub ea: offerbit coctio ejus, et discocata sunt ossa illius in medio ejus.

Congere ossa, que igne succendam: consumerunt carnes, et coquetur universa compositio, et ossa tabescent.

Fili hominis, ecce ego tollo à te desiderabile oculorum tuorum in plagâ: et non planges, neque plorabis, neque fluent lacrymæ tuæ.

Ingenisce taceas, mortuorum luctum non facies: corona tua circumglata sit tibi, et calceamenta tua erunt in pedibus tuis, nec amictu ora velabis, nec cibos lugentium comedes.

Locatus sum ergo ad populum manè, et mortua est uxor mea vesperè: fecique mane sicut præceperat mihi.

Erit Ezechiel vobis in portentum: juxta quæ fecit, facietis cum venerit istud: et scietis quia ego Dominus Deus.

Cap. 25. — Et dices filiis Ammon: Pro eo quod plausisti manu, et percussisti pede, et gavisa es ex toto affectu super terram Israel,

Idcirco ecce ego extendam manum meam super te, et tradam te in directionem gentium, et interficiam te de populis, et perdam de terris, et conteram: et scies quia ego Dominus.

Hæc dicit Dominus Deus: Pro eo quod fecit Idumæa ultionem ut se vindicaret de filiis Juda, peccavitque delinquens, et vindictam expelivit de eis;

Idcirco hæc dicit Dominus Deus: Extendam manum meam super Idumæam, et auferam de eâ hominem et

jumentum, et faciam eam desertam ab austro: et qui sunt in Dedan, gladio cadent.

Cap. 26. — Fili hominis, pro eo quod dixit Tyrus de Jerusalem: Euge, confracte sunt portæ populorum, conversa est ad me: implebor, deserta est.

Propterea hæc dicit Dominus Deus: Ecce ego super te, Tyre, et ascendere faciam ad te gentes multas, sicut ascendit mare fluctuans.

Et dissipabunt muros Tyri, et destruent turres ejus: et radam pulverem ejus de eâ, et dabo eam in limpidissimam petram.

Et descendent de sedibus suis omnes principes maris: et auferent exuvias suas, et vestimenta sua varia abjicient, et induentur stupore: in terrâ sedebunt, et attoniti super repentino casu tuo admirabuntur.

Et assumentes super te lamentum, dicent tibi: Quomodo peristi, quæ habitas in mari, urbs inelyta, quæ fuisti fortis in mari cum habitatoribus tuis, quos formidabant universi?

Cap. 27. — O Tyre, tu dixisti: Perfecti decoris ego sum, et in corde maris sita.

Omnes naves maris, et nautæ earum fuerunt in populo negotiationis tuæ.

Hæc omnia tecum cadent in corde maris in die ruinae tuæ.

Cap. 28. — Fili hominis, dic principi Tyri: Hæc dicit Dominus Deus: Eo quod elevatum est cor tuum, et dixisti: Deus ego sum, et in cathedrâ Dei sedi in corde maris: cum sis homo, et non Deus, et dedisti cor tuum quasi cor Dei.

Ecce sapientior es tu Daniele: omne secretum non est absconditum à te.

Morte incircumcisorum morieris in manu alienorum: quia ego locutus sum, ait Dominus Deus.

Tu signaculum similitudinis, plenus sapientiâ, et perfectus decore.

In deliciis paradisi Dei fuisti: omnis lapis pretiosus operimentum tuum: sardius, topazius, et jaspis, chrysolithus, et onyx, et beryllus, sapphirus, et carbunculus, et smaragdus: aurum opus decoris tui: et foramina tua in die quæ conditus es, preparata sunt.

Tu cherub extentus, et protegens, et posui te in monte sancto Dei, in medio lapidum ignitorum ambulasti, perfectus in viis tuis à die conditionis tuæ, donec inventa est iniquitas in te.

Et elevatum est cor tuum in decore tuo: perdidisti sapientiam tuam in decore tuo, in terram projeci te: ante faciem regum dedi te ut cerneret te.

Cap. 29. — Fili hominis, pone faciem tuam contra Pharaonem regem Ægypti, et prophetabis de eo, et de Ægypto universa.

Loquere, et dices: Hæc dicit Dominus Deus: Ecce ego ad te, Pharaon, rex Ægypti, draconis magne, qui cubas in medio fluminum tuorum, et dicis: Meus est fluvius, et ego feci memetipsam.

Et ponam frenum in maxillis tuis: et agglutinabo pisces fluminum tuorum squamis tuis: et extraham te

de medio fluminum tuorum, et universi pisces tui squamis tuis adhaerebunt.

Fili hominis, Nabuchodonosor rex Babylonis servare fecit exercitum suum servitute magnâ adversus Tyrum: omne caput decalvatum, et omnis humerus depilatus est: et merces non est reddita ei, neque exercitui ejus de Tyro pro servitute, quâ servivit mihi adversus eam.

Propterea hæc dicit Dominus Deus: Ecce ego dabo Nabuchodonosor regem Babylonis in terrâ Ægypti: et accipiet multitudinem ejus, et deprædabitur manubias ejus: et diripiet spolia ejus, et erit merces exercitui illius.

Cap. 50. — Fili hominis, propheta, et dic: Hæc dicit Dominus Deus: Ululate, vae, vae diei.

Quia juxta est dies, et appropinquat dies Domini: dies nubis, tempus gentium erit.

Et veniet gladius in Ægyptum: et erit pavor in Æthiopiâ, cum ceciderit vulnerati in Ægypto, et ablata fuerit multitudo illius, et destructa fundamenta ejus.

Cap. 51. — Fili hominis dic Pharaoni regi Ægypti et populo ejus: Cui similis factus es in magnitudine tuâ? Ecce Assur quasi cedrus in Libano pulcher ramis,

et frondibus nemorosus, excelsusque altitudine, et inter condensas frondes elevatum est cacumen ejus.

Propterea hæc dicit Dominus Deus: Pro eo quod sublimatus est in altitudine, et dedit summitatem suam virentem atque condensam, et elevatum est cor ejus in altitudine suâ: tradidi eum in manu fortissimi gentium, faciens faciem ei: juxta impietatem ejus eieci eum.

Et succident eum alieni, et crudelissimi nationum. Cui assimilatus es, ô inelyte atque sublimis inter ligna voluptatis? Ecce deductus es cum lignis voluptatis ad terram ultimam: in medio incircumcisorum dormies, cum eis qui interfecti sunt gladio: ipse est Pharaon, et omnis multitudo ejus, dicit Dominus Deus.

Cap. 52. — Fili hominis, assume lamentum super Pharaonem regem Ægypti, et dices ad eum: Leoni gentium assimilatus es, et draconi qui est in mari: et ventilabas cornu in fluminibus tuis, et conturbabas aquas pedibus tuis, et conculebas flumina eorum.

Propterea hæc dicit Dominus Deus: Expandam super te rete meum in multitudine populorum multorum, et extraham te in sagenâ meâ.

Ibi Assur, et omnis multitudo ejus: in circuitu illius sepulchra ejus: omnes interfecti, et qui ceciderunt gladio.

Tu ergo in medio incircumcisorum contereris, et dormies cum interfectis gladio.

Cap. 53. — Dic ad eos: Vivo ego, dicit Dominus Deus: nolo mortem impij, sed ut convertatur impius à viâ suâ, et vivat. Convertimini, convertimini à viis vestris pessimis: et quare moriemini, domus Israel?

Et veniunt ad te, quasi si ingrediatu populus, et sedent coram te populus meus: et audiunt sermones tuos, et non faciunt eos: quia in canticum oris sui vertunt illos, et avaritiam suam sequitur cor eorum.

Et es eis quasi carmen musicum, quod suavi dulcique sono canitur: et audiunt verba tua, et non faciunt ea.

Et cum venerit quod prædictum est (ecce enim venit) tunc scient quod propheta fuerit inter eos.

Cap. 54. — Vae pastoribus Israel, qui pascebant semetipsos: nonne greges à pastoribus pascentur?

Lac comedebatis, et lanis operiebamini, et quod crassum erat occidebatis: gregem autem meum non pascebatis. Quod infirmum fuit non consolidastis, et quod ægrotum non sanastis, quod contractum est non alligastis, et quod abjectum est non reduxistis, et quod perierat non quaesistis: sed cum austeritate imperabatis eis, et cum potentia.

Et dispersæ sunt oves meæ, eò quod non esset pastor: et factæ sunt in devorationem omnium bestiarum agri, et dispersæ sunt.

Propterea, pastores, audite verbum Domini:

Hæc dicit Dominus Deus: Ecce ego ipse super pastores requiram gregem meum de manu eorum, et cessare faciam eos, ut ultra non pascant gregem, nec pascant amplius pastores semetipsos: et liberabo gregem meum de ore eorum, et non erit ultra eis in escam.

Ego pascam oves meas et ego eas acubare faciam, dicit Dominus Deus.

Quod perierat requiram, et quod abjectum erat reducam, et quod contractum fuerat alligabo, et quod infirmum fuerat consolidabo, et quod pingue et forte custodiam: et pascam illas in judicio.

Et suscitabo super eas pastorem unum, qui pascat eas, servum meum David: ipse pascat eas, et ipse erit eis in pastorem.

Ego autem Dominus ero eis in Deum: et servus meus David princeps in medio eorum: ego Dominus locutus sum.

Cap. 55. — Hæc dicit Dominus Deus: Ecce ego ad te, mons Seir, et extendam manum meam super te, et dabo te desolatam atque desertam.

Urbes tuas demoliar, et tu desertus eris: et scies quia ego Dominus.

Eò quod fueris inimicus sempiternus, et concluseris filios Israel in manus gladii in tempore afflictionis eorum, in tempore iniquitatis extraneæ.

Idcirco vaticinare super humum Israel, et dices montibus et collibus, jugis et vallibus: Hæc dicit Dominus Deus: Ecce ego in zelo meo, et in furore meo locutus sum, eò quod confusionem gentium sustuleris.

Cap. 56. — Idcirco hæc dicit Dominus Deus: Ego levavi manum meam ut gentes, que in circuitu vestro sunt, ipsæ confusionem suam portent.

Vos autem, montes Israel, ramos vestros germinetis, et fructum vestrum offeratis populo meo Israel; propè enim est ut veniat.

Et replebo vos hominibus, et jumentis: et multiplicabitur, et crescent: et habitare vos faciam sicut à principio, bonisque donabo majoribus, quàm habuistis ab initio: et scietis quia ego Dominus.

Et effundam super vos aquam mundam, et mundabitur ab omnibus inquinamentis vestris, et ab universis idolis vestris mundabo vos.

Et dabo vobis cor novum, et spiritum novum ponam in medio vestri: et auferam cor lapideum de carne vestra, et dabo vobis cor carneum.

Cap. 37. — Facta est super me manus Domini, et eduxit me in spiritu Domini: et dimisit me in medio campi, qui erat plenus ossibus.

Et dixit ad me: Fili hominis, putas, vivent ossa ista? Et dixi: Domine Deus, tu nosti.

Et dixit ad me: Vaticinare de ossibus istis: et dices eis: Ossa arida, audite verbum Domini.

Et accesserunt ossa ad ossa, nunquodque ad juncturam suam.

Et vidi, et ecce super ea nervi et carnes ascenderunt: et extensa est in eis cutis desuper, et spiritum non habebant.

Et ingressus est in ea spiritus, et vixerunt: steteruntque super pedes suos exercitus grandis nimis valde.

Et dixit ad me: Fili hominis, ossa hæc universa, domus Israel est: ipsi dicunt: Aruerunt ossa nostra, et perit spes nostra, et abscissi sumus.

Propterea vaticinare, et dices ad eos: Hæc dicit Dominus Deus: Ecce ego aperiam tumulos vestros, et educam vos de sepulchris vestris, populus meus: et inducam vos in terram Israel.

Et percipiam illis fœdus pacis, pactum sempiternum erit eis: et fundabo eos, et multiplicabo, et dabo sanctificationem meam in medio eorum in perpetuum.

Cap. 38. — Fili hominis, pone faciem tuam contra Gog, terram Magog, principem capitis Mosoch, et Thubal, et vaticinare de eo.

Et dices ad eum: Hæc dicit Dominus Deus: Ecce ego ad te Gog principem capitis Mosoch, et Thubal.

Et circumagam te, et ponam frenum in maxillis tuis: et educam te, et omnem exercitum tuum, equos et equites vestitos loriceis universos, multitudinem magnam, hastam et clypeum arripientium et gadium.

Et convocabo adversus eum in cunctis montibus meis gladium, ait Dominus Deus: et gladius unusquisque in fratrem suum dirigitur.

Et iudicabo eum peste, et sanguine, et imbre vehementi, et lapidibus immensis: ignem et sulphur pluam super eum, et super exercitum ejus, et super populos multos, qui sunt cum eo.

Cap. 39. — Super montes Israel cades tu, et omnia ægmina tua, et populi tui, qui sunt tecum: feris, avibus, omnique volatili, et bestiis terræ dedi te ad devorandum.

Et imittam ignem in Magog, et in his qui habitant in insulis confidenter: et scient quia ego Dominus.

Et succendent arma igni septem annis: et sepelient ibi Gog, vocabitur vallis multitudinis Gog.

Nomen enim civitatis Amona, et mundabitur terram.

Cap. 40. — In visionibus Dei adduxit me in terram Israel: et dimisit me super montem excelsum nimis: super quem erat quasi ædificium civitatis vergens ad austrum.

Et ecce vir, cujus erat species quasi species æris, et fuculicus lineis in manu ejus, et calamus mensure in manu ejus: stabat autem in portâ, et mensus est calamo portas, vestibula, fenestras, thalamos, atria et gazophylacia templi.

Cap. 43. — Et audivi loquentem ad me de domo, et vir qui stabat juxta me, dixit ad me: Fili hominis, locus solii mei, et locus vestigiorum pedum meorum, ubi habito in medio filiorum Israel in æternum: et non pollutent ultra domus Israel nomen sanctum meum ipsi, et reges eorum in fornicationibus suis, et in ruinis regum suorum, et in excelsis.

Nunc ergo repellant procul fornicationem suam, et ruinas regum suorum a me: et habitabo in medio eorum semper.

Cap. 44. — Et convertit me ad viam porte sanctuarii exterioris, que respiciebat ad orientem: et erat clausa.

Cap. 45. — Cùmque cœperitis terram dividere sortitio, separate primitias Domino sanctificationem de terrâ, longitudine viginti quinque millia, et latitudine decem millia: sanctificatum erit in omni termino ejus per circuitum.

Cap. 46. — Hæc dicit Dominus Deus: Si dederit princeps donum alicui de filiis suis: hæreditas ejus: filiorum suorum erit, possidebant eam hereditarie.

Cap. 47. — Et convertit me ad portam domus, et ecce aquæ egrediebantur subter limen domus ad orientem: facies enim domus respiciebat ad orientem, aquæ autem descendebant in latus templi dextrum ad meridiem altaris.

Et traduxit me per aquam usque ad talos. Rursùmque mensus est mille, et traduxit me per aquam usque ad genua.

Et mensus est mille, et traduxit me per aquam usque ad renes. Et mensus est mille, torrentem, quem non potui pertransire: quoniam intanuerant aquæ profundî torrentis, qui non potest transvadari.

Cùmque me convertissem, ecce in ripâ torrentis ligna multa nimis ex utraq; parte.

Cap. 48. — Et hi egressus civitatis: A plagâ septentrionali quingentos et quatuor millia mensurabis.

Et porte civitatis ex nominibus tribuum Israel, porte tres a septentrione, porta Ruben una, porta Jaco una, porta Levi una.

Per circuitum decem et octo millia: et nomen civitatis ex illâ die, Dominus ibidem.

Gloria Patri, et Filio, et Spiritui sancto: sicut erat in principio, et nunc, et semper, et in sæcula sæculorum. Amen.

MALDONATI VITA.

MALDONATUS, seu MALDONATO (Joannes), è societate Jesu, in urbe dictâ Casas-de-la-Reina in provincia Estramadura, natus est anno 1534. Peracto Salmanticae studiorum curriculo, Græcam linguam, philosophiam theologiaque ibi felicè admodum successu edocuit. Anno 1562, Jesuitarum familia Romæ aggregatus, sequenti anno Parisios se contulit, philosophiam necnon theologiae professurus: quo quidem munere perfunctus, tanto numero discipulos ad se rapuit, ut tribus etiam horis antequam professor adesset, auditorium completeretur, unde sæpius evenit, ut, propter redit exiguitatem, forâ in collegii aræ munus suum exequi coactus fuerit. Pictavi deinde professus, à cardinali Lotharingo Mussipontum accessit, eo fine ut ex viri celeberrimi famâ Universitas ab inelyto præsule recens fundata laudem ac decus reciperet. Maldonatum interim Sedanum acivit dux Monspensierius, ut ipsius filia ducissa Bullionensis ad unitatem per eum revocaretur: quapropter, initis cum tribus et viginti è protestantium grege ministris collocaionibus, ipsique ad silentium redactis, duos ex his spectatissimos ad fidem catholicam adduxit. Post hæc Lutetiam rediit, eadem professoris vires maximâ cum laude implevit, minos verò in rebus privatis felix: quippe qui tunc temporis accusatus est quòd à preside Montbrun in societatis suæ gratiam legatum universale extorsisset, ac insuper de immaculatâ Virginis conceptione errores tradidisset. A priori crimine, supremi senatus Parisiensis judicio, à posteriori verò, episcopi ejusdem urbis Condi sententiâ absolutus est. Crescente vero adversariorum invidia, loco cedere coactus fuit, seseque contulit Avaricum. Peractis autem in hæc urbe octo circiter et decem mensibus, ipsum Romæ accessit Gregorius Papa XIII, ad elaborandam Bibliorum septuagintâ Interpretum editionem. Paulò post ibidem obiit vir celeberrimus, anno salutis 1585, ætatis verò 49.

Inter ipsius opera hæc præcipuè notantur: 1° *Commentaria in Evangelia, Mussiponti 1595-1617, in-fol.*; — 2° *Commentaria in Jeremiam, Baruch, Ezechielem* (quod quidem opus infra subjungimus) *et in Daniele, 1609 in-4°*; — 3° *Tractatus de Sacramentis*, cum aliis opusculis, Lugduni 1614, in-4°; — 4° *Tractatus de Gratiâ, de Peccato originali, de Ritibus Ecclesiæ*; — 5° *Scholæ in Psalmis, Proverbia, Cantica, Ecclesiasten et Isaiam*, additis diversis instrumentis Parisiis editis anno 1677, in-fol.; — 6° *Tractatus de Angelis et Demoniis, Parisiis 1617*; — 7° *Tractatus de Cæremoniis, in Bibliothecâ rituali*, accurate Francisco Antonio Zaccaria, Romæ primò editus anno 1781, in-4°.

Maldonatus utriusque Græcæ necnon Hebræicæ linguæ peritissimus extitit, sacrisque simul et profanis litteris excellissimus. Patres et theologos apprime noverat, nec theologiae scholasticæ opinionibus plus æquo indulgebant. Sensus ipse suos, nulli serviliter inherens, singulari aliquando libertate, nunquam verò orthodoxæ doctrinæ definitionibus adversatus, enuntiabat. Nullo dicendi genere, faciliq; verborum facundia, necnon firmo presentis animi consilio pollens, formidandum in colloquendo adversariis se præbuit. De ipsius Bibliorum translatione, omnium Scripturæ studiosorum existimatione celebratâ, hæc habet Ricardus Simon, scriptor aliàs non omnino auctori nostro favens: « Ille, ait, Jesuita hocce opus eximium maximâ curâ elaboravit. Nullam ei omittit difficultatem quin penitus ipsam excutiat, et siquando non plures simul litterales sensus exhibet, at certè meliorem solet eligere, neglectâ ut plurimum veterum interpretum auctoritate, nec ad majorem per sonarum numerum attendens, ipsius proponende tenendæque veritatis studio movetur. »

IN EZECHIELEM COMMENTARIUM.

Proœmium.

Ezechiel apud Hebræos *fortitudinem*, aut, ut Origene et Hieron. interpretantur, *imperium Dei*, sive roboratum à Deo significat. Filius fuit Buzi, ut ipse initio libri testatur, propheta simul et sacerdos, quem admodum Jeremias (1), et ætate illi penè æqualis:

sed alia patria. Nam Jeremias Anathothites, Ezechiel Saterites fuit, ut Epiphanius in ejus vitâ tradit. In Thargum Jerosolymitano dicitur filius fuisse Jeremias, qui Buzi, id est, contemptus dicitur, quòd eum omnes contemnerent, idque refert R. David initio comm., sed Hebræorum fabula est. Nonnulli enim

obscuritatem præ cæteris affectare, et multa Moysi contraria tradere videretur. (Calmet.)